

Arrest

nr. 92 859 van 3 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van hun minderjarig kind X, op 19 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2007 dienen verzoekers een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 januari 2008 en 29 april 2008 voor respectievelijk eerste verzoeker en tweede verzoekster een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad). Bij arrest nr. 10 509 van 25 april 2008 wordt dit beroep verworpen en wordt aan de verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekers dienen tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. Dit cassatieberoep wordt verworpen bij arrest nr. 193 104 van 8 mei 2009.

1.2. Op 12 februari 2008 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 9 juli 2008 ontvankelijk verklaard. Op 1 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag d.d. 12 februari 2008 ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 12 maart 2008 en op 11 juni 2008 wordt aan respectievelijk eerste verzoeker en tweede verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Op 4 november 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 24 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna : de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 81 425 van 21 mei 2012 de beslissing d.d. 24 mei 2011 vernietigt.

1.6. Op 7 februari 2012 wordt jegens verzoekers een bevel getroffen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 februari 2012.

1.7. Op 2 maart 2012 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Op diezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag van tweede verzoekster d.d. 2 maart 2012 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tweede verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, dat op heden nog hangende is.

1.8. Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers d.d. 4 november 2010 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verzoekers nemen op 6 juli 2012 kennis van deze beslissing.

1.9. In opdracht van de gemachtigde van de staatssecretaris wordt op 25 juni 2012 jegens verzoekers een bevel getroffen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekers nemen kennis van dit bevel op 25 juni 2012. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt N.S. (R.R.: xxxxxxx), geboren te K. op 00.00.1982 en N.M. (R.R.: xxxxxx), ook gekend als K.L., geboren te K. op xx.xx.1984, ook gekend als 00.00.1982 + wettelijke vertegenwoordigers van: N.A., geboren op xx.xx.2011, allen: nationaliteit: Afghanistan, adres: (...)0, het bevel gegeven om uiterlijk op 25/7/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 29.04.2008.

Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 18.06.2008. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat verweester de aangevochten beslissing, noch formeel, noch materieel correct motiveert en geen blijk geeft van een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Terwijl de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen haar ertoe verplicht dit wel op afdoende wijze te doen zodat het aangevochten bevel aangetast is door nietigheid Toelichting:

1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Het begrip ‘afdoende motivering’ betekent dat de beslissing voldoende door de motivering moet gedragen worden. Vage duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijk, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering beantwoorden niet aan de wettelijke voorgeschreven motiveringsvereisten. Het gaat hier om een substantieel vormvoorschrift. Daaruit volgt dat niet of niet-voldoende motieven zonder meer de illegaliteit van de bestuurshandeling opleveren wegens schending van een substantieel vormvoorschrift (zie: P. Van Orshoven, de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen, RW 1991 -92, 490-491; Geert Debersaques, Een ingrijpende verandering in het bestuursrecht: de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, TBP 1992, 379- 381; A. Van Mensel, De formele motiveringsplicht. De wet van 29 juli 1991 , TBP, 1991, 392).

2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Het staat buiten kijf dat op verschillende wijzen de zorgvuldigheid kan worden geschonden.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Onzorgvuldig handelen van overheidsorganen kan ook worden aangeduid met de term onvoorzichtig handelen.

De overheid kan fouten begaan in het dagelijks optreden en op meer specifieke domeinen waar actief handelen bijzondere taken inhoudt.

3.

Verweester betekende op 25.06.2012 aan verzoekers het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten.

Voornoemd bevel heft aan met te stellen “in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor maatschappelijk integratie wordt aanhet bevel gegeven om uiterlijk op 25.07.2012 het grondgebied van te verlaten”.

Op geen enkel ogenblik werden verzoekers in kennis gesteld van enige beslissing van de staatssecretaris en dit niettegenstaande in het bevel er expliciet naar “een beslissing” wordt verwezen.

Uit het bevel zelf kunnen verzoekers enkel en allen afleiden dat dit bevel hen werd betekend om reden dat:

“De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1,2° van de

wet van 15 december 1980). Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 29.04.2008. Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 18.06.2008. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land. ”

Zoals blijkt uit hetgeen supra werd gesteld (cfr overzicht procedures) hebben verzoekers bij aangetekend schrijven van 4 november 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op het grondgebied van het Rijk ingediend op basis van artikel 9bis Vw.

Ingevolge beslissing van de Staatssecretaris bevoegd voor Migratie- en Asielbeleid dd. 24 mei 2011 werd dit verzoek ontvankelijk bevonden, doch afgewezen als zijnde ongegrond.

Tegen voornoemde beslissing werd door verzoekers een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te Brussel. Bij arrest van 21 mei 2012 werd de beslissing van de Staatssecretaris bevoegd voor Migratie en asielbeleid van 24 mei 2011 vernietigd.

Hic et nunc werd nog geen nieuwe beslissing aan verzoekers betekend.

Met andere woorden op heden is er nog een regularisatie aanvraag hangende waaromtrent nog een beslissing dient genomen te worden (dit naast de nog hangende beroepsprocedures voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen –cfr supra gegeven overzicht van de procedures).

Door nu een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekers en hierbij enkel en alleen te verwijzen naar de afgehandelde asielprocedure heeft verweerster geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier van verzoekers (lopende regularisatie aanvraag en de daarin aangehaalde omstandigheden).

Verzoekers menen dan terecht te kunnen stellen dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoekers wensen expliciet te verwijzen naar de arresten van de Raad van State van 1 oktober 2009 en 3 december 2009 (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507) waarin expliciet wordt gesteld dat elke afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling met een hangende regularisatie aanvraag een schending van de motiveringsplicht inhoudt. Dat dit middel dan ook als grond naar voor komt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 20 juni 2012 een beslissing heeft genomen inzake de aanvraag van verzoekers van 4 november 2010 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de gemachtigde verklaarde deze aanvraag, na vernietiging van een eerdere beslissing ter zake, ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd blijkens de stukken van het administratief dossier aan verzoekers betekend op 6 juli 2012. Verzoekers dienden tegen deze beslissing, alsook tegen de beslissing die het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep, overigens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 102 713.

Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat “*hic et nunc*” nog geen nieuwe beslissing werd betekend nadat de eerdere beslissing inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, door de Raad werd vernietigd bij arrest van 21 mei 2012. Het huidige verzoekschrift werd immers opgesteld op en ingediend per aangetekend schrijven van 19 juli 2012, dit terwijl blijkens de stukken van het administratief dossier op 7 juli 2012 aan verzoekers de nieuwe beslissing aangaande de aanvraag d.d. 4 november 2010 werd betekend.

Ook de grief van verzoekers dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven terwijl hun regularisatieaanvraag nog hangende was, mist feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat op 20 juni 2012 reeds een beslissing werd genomen aangaande de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl het thans bestreden bevel werd getroffen op 21 juni 2012 en aan verzoekers ter kennis werd gebracht op 25 juni 2012.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers geen belang hebben bij het middel in de mate dat zij aanvoeren dat het bestreden bevel aan hen werd betekend op een moment dat zij nog geen kennis hadden van een nieuwe beslissing inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 4 november 2010. Het gegeven dat verzoekers slechts na de betekening van het thans bestreden bevel van 21 juni 2012, kennis gekregen hebben van de afwijzende beslissing inzake hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doet immers geen afbreuk aan het feit dat deze beslissing reeds op 20 juni 2012 en dus vóór het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, niet enkel en alleen wordt verwezen naar de afgehandelde asielprocedure. Immers wordt in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan overeenkomstig de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben, waarbij ook wordt verwezen naar de wettelijke grondslag dienaangaande, die gelegen is in artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. Ook motiveert de bestreden beslissing dat verzoekers reeds het voorwerp uitmaakten van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18 juni 2008, dat zij aan dit bevel geen gevolg hebben gegeven en dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven. Ook op dit punt mist het middel feitelijke grondslag.

Verzoekers slagen er dan ook niet in een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk te maken.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van *“de algemene beginselen van de rechtszekerheid en van het gewekt vertrouwen”*. Zij betogen als volgt:

“Doordat verweerster aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend

Terwijl er nog steeds een hangende regularisatie aanvraag is

Zodat het aangevochten bevel aangetast is door nietigheid

Toelichting

Het rechtszekerheidsbeginsel maakt een algemeen beginsel uit van behoorlijk bestuur (David D’Hooghe, Bestuurlijke vrijheid geklemd tussen de beginselen inzake rechtszekerheid, wettigheid en veranderlijkheid, RW, 1993-94, 1092, randnr. 9 en de verwijzingen aldaar).

Dat beginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid en dat daaruit volgt dat de door de overheid opgewekte verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 27 maart 1992, NFM 1993, 70, noot Leus, K).

Het is dan ook nauw verbonden met het vertrouwensbeginsel (David D’Hooghe, art.cit, blz. 1092, randnr. 10).

Gelet op de vigerende handelswijze van de DVZ (cfr de vigerende rechtspraak wordt niet zo maar toegelaten dat de DVZ een regularisatie aanvrager zou uitwijzen zolang de DVZ nog geen beslissing nam over de aanvraag art. 9 bis VW) hoeft het geen betoog dat door tussenkomst van het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 21.05.2012 (arrest nr. 81 425) bij verzoekers de verwachting werd gewekt dat de DVZ eerst zou nagaan welke elementen en argumenten door hen werden ingeroepen vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden afgegeven. Wat in casu niet gebeurde. Aan verzoekers werd “tout court” een bevel betekend.

Dat dit middel dan ook als grond naar voor komt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 20 juni 2012 reeds een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, terwijl het thans bestreden bevel werd getroffen op 21 juni 2012 en aan verzoekers ter kennis werd gebracht op 25 juni 2012. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven terwijl hun regularisatieaanvraag nog hangende was. Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ligt niet voor.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoekers hebben geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE